

“కూలిరానండయ్యా...”

.....

‘కూలికావాలండీ బాబూ’

.....

—‘ఏయే! కూలీ!...!’

‘అ! బాబూ వస్తున్నా’

‘ఎక్కడికండీ?’

‘ఇక్కడికే... ఘంటకాలవారి సత్రంపక్కని ఇల్లులేదా? అక్కడికి’

‘అ! ఇంటినుండు వీధిపంపుకూడా ఉంది. ఆయింటికేనండీ?’

‘కాదు. ఆపక్క ఇంటికి’

‘సరే ఏంటేవాలయ్యా’

‘కూరలు... వెచ్చాలూ... అప్పీ కొద్దిగా తీసుకోవాలి’

‘పదండి...’

ఒక ఇరవై నిమిషాలు గడిచింది.

‘తొందరగా తీసుకోండిబాబూ వెచ్చాలు’

‘తొందరపడితే ఎలా? అన్నీకావాలా, అక్కలేదా?’

‘నాలుగుచోట్లకు తిరిగి రెండుడబ్బలు తెచ్చుకుంటేనేకాని పొట్టగడవదండీ’

.....

‘అలెక్కడికండీ’

‘గోపాలంగారి కొట్టుకి పచాసామాన్లు కావాలి’

‘ఇంతసేపు ఇక్కడనిలబెట్టి ఇలెక్కడికండీ’

‘కుటుంబరావు కొట్టుకి పొడరుడబ్బా, సబ్బుపెట్టె... అన్నీ తీసుకోవాలి’

‘ఇలాతిప్పి ఇంత ఆలస్యం చేస్తే ఎలాగండీ. పూటంతా ఒక్కకూలీతోనే సరిపాడేట్లుంది.’

దాదాపు ఒక నలభై నిమిషాలు గడిచింది.

‘బాబూ! కూలిఇవ్వరండీ?’

‘సామాన్లన్నీ భుట్టలోంచి కిందికిదిచేశావా?’

‘అ, దించేశా. చూసుకోండి’

‘కూలిఎంత?’

‘ఏమూ నూదయ’

‘హి... ఇంత.’

‘ఎంతడీబాబూ! అణానా? ఇంతసేపూ ఈ కొట్టునుంచి ఆకొట్టుకూ ఆకొట్టునుంచి ఈ కొట్టుకూ తిప్పితిప్పి అణా చేతులోపెట్టుతున్నారండీ?’

‘అ, మగంత? మేమెప్పుడు తట్టకూలీ చేత సామాన్లు తెచ్చుకోవటంలేదా?’

‘ఏమిటిరా ఆగోల?’

‘కానూనాన్నా బజారునుంచి తట్ట మోసుకువచ్చినంగతు అణన్నార, బేదా అడగుతున్నాడు.’

‘ఏయే! ఎవరునువ్వు? ఈ ఊళ్లోకల్లాను వొక్కొక్కడివే కూలివాడిలాగా మాట్లాడుతున్నావే! ఎవడు నీకు అణాకంటే ఎక్కువ ఇచ్చేసి?’

‘కాదుబాబూ మీరు ఒక్కరే కూలివాళ్ళ చేత సామాన్లు తెప్పించుకునేవారు. ఎంత దయ లేకండా మాట్లాడుతున్నారండీ!’

‘ఏయే! పిచ్చిపిచ్చిగా మాట్లాడవోక. పళ్లు రాల్చాయి తెలుసునా? మోసేది తట్టకూలి అయినా చాలా తలబిరుసుఉండే! అణాకంటే ఎక్కువఇవ్వం. తీసుకువెడితే తీసుకు వెళ్ళు లేకపోతే లేదు.’

‘పోనీలేబాబూ మేడకట్టు.’

‘ఇట్లావస్తున్నా వెక్కడనుంచిరా? మొహం వేశ్యాజేసుకునికి’

‘ఆ సావుకారుమాడరా! బజారంతా ఎండలో తిప్పితిప్పి అణా చేతులోపెట్టుచ్చాడు ఇంకో అర్థణా అడిగితే మీదిమీదికొస్తున్నాడు’

‘నేవెళ్లివనోటా అంటేరా ఇంకో అర్థణా ఎక్కువడిగానని పెద్ద రాద్ధాంతంచేసేడు మళ్ళీ పెద్ద మేడకట్టేడు ఏలాభం?’

ఇంతలో ఏదో కేకవినపడింది. ఇద్దరూ తలవైపునూ వెళ్ళిపోయారు. మళ్ళీ మామూలే!

‘కూలిరానండయ్యా’

.....

‘ఏయే! కూలీ!’

‘అ! బాబూ వస్తున్నా!’